

Scénář k rozhlasové reportáži – JIŘÍ PEŠIČKA

Klavír

Pan Jiří Pešička zažil invazi roku 1968, rozpad Československé republiky, a vyučoval jazyky na druhé straně zeměkoule. A mimo jiné nahrál i úvodní znělku.

Pamětník:

Tak moje celé jméno je Jiří Pešička, narodil jsem se před 70 lety v Praze, Bubenci

Pan Pešička měl v celku klidné dětství. Prvních 20 let svého života strávil v Lysé nad Labem, kde bydlel ve vile zabavené továrníku Vichrovi. V létě 68 měl pan Pešička původně s kamarády jet na brigádu na chmel. Měl ale zánět ledvin, a tak zůstal doma. Kamarádi invazi "schytali" právě na chmelnicích, zatímco Pan Pešička spal doma...

Ráno mě vzbudila maminka, a tak nějak pateticky řekla: „To je den hanby. Ale ne naší hanby ale hanby našich spojenců.“

Po ukončení základní školy nastoupil na Nymburské gymnázium.

Přišel jsem na gymnázium a přišla studená sprcha, 21. srpen 1968, a ten první rok, který jsem tam strávil byl takový dost dobrodružný, protože někteří učitelé nás učili třeba pár měsíců a pak najednou nebyli...

Ty, kteří odmítali vstoupit do strany, jednoduše nahradili učitelé, kteří tehdejšímu režimu vyhovovali. Po vysoké škole pan Pešička našel uplatnění na jeho vysněné pozici v institutu bohemistických studií. Nejdřív ale musel podstoupit roční vojenský výcvik

V roce 89 na jaře se mi ozval telefon, že se uvolnilo místo na institutu, o kterém jsem tajně snil že bych se tam mohl jednou někdy dostat jako pracovník. No a skutečně to přišlo jako na zavolanou byl to samostatný ústav bohemistických studií se tomu říkalo to znamená učila se tam čeština pro cizince.

Jen pár měsíců před nástupem pana Pešičky na tuto pracovní pozici se politická situace začala měnit. Lidé začali protestovat a vše vyvrcholilo Sametovou revolucí.

Nebyl jsem teda tam na Albertově, ale brzy jsem prostě z vysílání rozhlasu teda pochopil, že ta demonstrace asi přinese něco jiného a něco zásadnějšího, než byli ty demonstrace předtím. Já jsem se účastnil třeba Palachova týdne to byla demonstrace v lednu 89 a zrovna v ten den kdy jako ty zásahy policejní byly drsné docela.

V dubnu roku 89 se odehrávalo mistrovství světa v hokeji, které sledovala spousta lidí včetně pana Pešičky. Náš tehdejší národní tým dvakrát porazil tehdejší Sovětské mužstvo a výsledky 2:0 a 4:3 pak lidé často psali na zdi. Lidé v Praze bouřlivě slavili a například poničili okna budovy, ve které sídlila ruská letecká společnost Aeroflot.

Prvních demonstrací Sametové revoluce se pan Pešička neúčastnil. Spíš se držel v ústraní a demonstrovat začal až, když se komunisti začali pomalu vzdávat.

I po revoluci pan Pešička dál učil. Ještě před 15 lety se aktivně věnoval výuce českého a slovenského jazyka v Jižní Koreji.

No cítil jsem se tam velmi dobře. Ty studenti tam mají tu úctu k tomu učiteli jo prostě nemusí napomínat, oni jsou ale často takový nesmělí. U nich tam hraje velkou roli, aby neztratili tvář oni, kdyby kdybych se jich zeptal nerozuměli jste něčemu, ptejte se tak se nikdo neptá. Já odejdu ze třídy, přijdu jako do kabinetu a začne ten příval studentů.

I když se mu život v Koreji líbil, nakonec se vrátil do Česka a žije v Praze na Žižkově.